

Els autèntics «indies» del Primavera

Los Chichos i PXXR GVNG, grans estrelles del darrer dia de Primavera Sound al Parc del Fòrum

En aquests temps de devocions supersòniques, les noves tendències arrelen a la velocitat d'Speedy González en el nostre paisatge sonor, vital i lúdic. En el moviment alternatiu, des de fa un cert temps que el tema va dels "indies". I, entre tots els festivals que es fan pel món, el Primavera Sound (<https://www.primaverasound.com>) és el més "indie" de tots. De vocació "indie", amb la programació dels millors grups "indies", amb el públic més "indie" del planeta. Però què dimonis és l'"indie"? Desvirtuat per anys i panys d'utilitzar la parauleta sense cap mena de voluntat, desconeixem que "indie" ve d'independent, que parla de moda i de consum cultural, allà on l'art arriba al públic pels seus propis mitjans, lluny de la indústria establerta i majoritària.

Dit això: si el Primavera Sound és "indie", aquest 2016 passarà a la història per haver programat les dues propostes més "indies" de la història del festival. Que no, que la cosa no va de barbes amazòniques i quilomètriques (la *pelambreira* va a la baixa, és un fet). Que tampoc va de noies fascinades per l'abandó del sostenidor. Tampoc va de dessuadores amb estampats *animal print*, ni de camises de llenyataire (ara tots són on havien de ser, tallant troncs a Alaska). Tampoc no va de fans del post-rock que reivindiquen el kraut i es deixen influir per les melodies de l'alt-country. No va d'una estampida de guiris amb barrets i complements inversemblants, ni de cossos on les *tan lines* fan pudor de socarrim. No va de Sigur Rós, ni d'Air, ni de Deerhunter, ni de Tame Impala, ni de Savages, ni (i això ja és dir, senyors meus) de Mueran Humanos.

Públic i pentinats sense complexos al Primavera Sound 2016 Foto: José M. Gutiérrez

Això va dels gran gurus del modernisme de veritat. Això va dels autèntics "indies". Dels "indies" reals. D'una fe anomenada autenticitat. Això va de Los Chichos i de PXXR GVNG. Tan "indies" que encara ni ho saben. Estrelles costumistes de porro i tatuatge, fills de barri sense complexos que saben que són de barri i no en fan cap bandera. Los Chichos i PXXR GVNG, art de carrer que sacseja les xarxes, festivals multitudinaris i també les sales de revetlla més llardoses de l'extraradi. El que calgui.

PXXR GVNG, en plena actuació al Primavera Sound 2016 Foto: José M. Gutiérrez

Com Frank Spencer, la primera lliçó per gaudir de la vida és molt clara, diàfana: "en el món de la música, senyores i senyors, hi ha qui neix amb estrella i qui neix estrellat". Ho diuen Los Chichos, tal com raja. Són ells, els autèntics "indies", un símbol d'allò que va ser l'esperit del canvi, de passar-les magres durant la dictadura i d'alliberar-se. Parlant de coses de les quals ningú podia parlar. Normalitzant la misèria, la marginalitat, la llibertat, uns seixanta industrials que necessitaven aire fresc. Que visqui el *quinquisme* llibertari. Que visquin els protomoderns que havien de trencar murs.

"Nosaltres vam triomfar perquè vam donar en el clau: cantàvem a les putes, a les drogues, a l'amor i el desamor, a tota bèstia viva. I per això som aquí", asseguren Los Chichos, preguntats per les raons que els han portat al gran festival de l'"indie". Més resposta: són canya dura, lluny de modes i de teledirigismes contractuals. I perquè són a prop dels seus fills espirituals, PXXR GVNG, que els reverencien com a mestres. "Tenim una idiosincràsia genuïna i innata". *This is real indie*.

Los Chichos, en concert al Primavera Sound Foto: José M. Gutiérrez

22 milions de còpies venudes, i sense el dòping de les xarxes socials, explica perfectament què són Los Chichos. L'èxit de PXXR GVNG, tot un fenomen, també. "La música que t'arriba i et fa saltar el cor és la que val, sigui moderna o sigui rumba". Inflats per l'eufòria, el dissabte al vespre ha estat el dia en què el menut escenari de l'Adidas Originals ha rebut rius de gent que volien tastar de primera mà la seva fórmula de canallisme il·lustrat que colpeja el cor.

Són tan autènticament "indies" que als seus concerts hi ha de tot, de pares a fills, algun avi, i nadons: "tenim un públic sense edat, format per diferents generacions de *gente chichera*. Fins i tot els guàrdies civils vénen". De batalletes, mil i una. De passar-se de la ratlla, les que vulguis. De viure com autèntics *croupiers* del *lado más bestia de la vida*, tan com puguis. És la fe *chichera*, és fer el que et rota, com et rota, i quan et rota. Sempre amb alegria. "Són puresa, ho són tot: el *trap* era això", diuen PXXR GVNG. És qüestió de Fe entendre què és això de ser "indie". I, en aquesta devoció compartida, aquí tenim l'abraçada de Déu amb el seu fill a la Terra.

El públic, en massa per adorar Los Chichos Foto: José M. Gutiérrez